

ἀνακατωσιὰ ἡ, ἀνακατωσία Πελοπν. (Λακων.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) ἀνακατωσίγμ Πόντ. (Κερασ.) ἀνακατωχία Πελοπν. (Λακων.) ἀνακατωσιὰ κοιν. ἀνακατωδὰ Κύπρ. κ. ἄ. ἀνακατουσὰ βόρ. ιδιῶμ. ἀνακατουδὰ ἐνιαχ. βόρ. ιδιῶμ. ἀνεκατωσιὰ πολλαχ. ἀνεκατωδὰ Θήρ. κ. ἄ. ἀνικατουδὰ Θράκ. (Κομοτ.) Ἰμβρ. Σαμοθρ. κ. ἄ. ἄνακατωσιὰ Ρόδ. ἄνακατουσὰ Θεσσ. ἄνεκατωσιὰ Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κύπρ. κ. ἄ. ἄνεκατωδὰ Κύπρ. (Γερμασ.).

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακατῶνω. Διὰ τὸν τύπ. ἀνακατωχία Πελοπν. (Λακων.) πβ. τὰ ὅμοια αὐτόθι μαχιά, παχιάς ἐκ τῶν μασιά, πασᾶς. Ὁ τύπ. καὶ μεσν.

1) Τάσις πρὸς ἐμετόν κοιν.: Μόνο ποῦ τὸ βλέπω τὸ ρετινολόγδο μου ῥχεται ἀνακατωσιὰ. Μοῦ ῥερε τὸ φαγεῖ ἀνακατωσιὰ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀνακάτεψι **A2**. 2) Στενοχωρία Πόντ. (Τραπ.): Ἐχω ἕναν τρανὸν ἀνακατωσίαν.

3) Ἀνώμαλος κατάστασις, σύγχυσις, ταραχή κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.): Ἐγινε μεγάλη ἀνακατωσιὰ. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μᾶς ἔφερε ἀνακατωσιὰ κοιν. Τὸ χωρὸν ἔδει πολλὴν ἄνεκατωδὴν Γερμασ. Μέσ' ἔς τὸν καφενὲν ἔδει ἀνακατωδὴν, ἁλῶπως μαλῶνονουσιν Κύπρ. Ἐέντον τρανὸν ἀνακατωσία Κερασ. Χαλδ. || Παροιμ. φρ. 'Σ'ν' ἀνακατουσὰ χαίριτι (ἐπὶ τοῦ ὠφελουμένου ἐκ τῶν ἐρίδων τῶν ἄλλων. Συνών. παροιμ. φρ. ὁ λύκος ἔς τὴν ἀνεμοζάλη χαίρεται) Ἡπ. (Ζαγόρ.) Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Βουστρών. (ΚΣάθα Μεσν. Βιβλ. 2,437) «καὶ γροικοῦν καὶ ἀνακατωχίαν εἰς τὴν αὐλήν καὶ ἐσφαλίσαν τὲς πόρτες» καὶ 2,446 «ὡς γίον ἔρχουμουν ἐγροίκεσα μεγάλην ἀνακατωχίαν καὶ μεγάλες φωνὲς καὶ ἀκτυπήματα». Συνών. ἀνάβρασι **2**, ἀναδεμός. 4) Ζωηρότης χαρακτηρὸς, ἀταξία Θήρ. Κύπρ.: Ἡ ἀνεκατωδὰ τοῦ παιδιοῦ μου εἶναι περίσσο προῦμα! Θήρ. 5) Διαβολή, ραδιουργία Ἰμβρ. Σαμοθρ. — Λεξ. Βλαστ.: Νὰ μὴ δῇ π'στιβόσι, γιατί ἂ σᾶς κάθ' κ' ἰοᾶς κάμμιν ἀνικατουδὰ (μὴ τὴν πιστεύεσθε, διότι θὰ σᾶς κἀνῇ κτλ.) Σαμοθρ.

Πβ. ἀνακάτεμα, ἀνακάτωμα.

ἀνακατωσιάρης ἐπίθ. σύνηθ. ἀνακατωσάρις πολλαχ. ἀνακατωχίaris Πελοπν. (Λακων.) ἀνεκατωσάρις Α.Κρήτ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνακατωσιὰ, παρ' ὃ καὶ ἀνακατωχία, ὅθεν τὸ ἀνακατωχίaris. Ἐν τοῖς τύπ. ἀνακατωσάρις καὶ ἀνεκατωσάρις δὲν ὑπόκειται ἡ κατάλ. -aris, ἀλλὰ συνέβη οὐρανώσεως ἀπώλεια.

1) Ὁ ἀναμειγνυόμενος εἰς ξένας ὑποθέσεις πολλαχ.

2) Ὁ τὰ πάντα συνταράσσων καὶ δὴ σφοδρῶς Κρήτ. (Βιάνν.): Ἀέρας ἀνεκατωσάρις. 3) Μεταφ. διαβολεύς, ραδιουργὸς σύνηθ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀνακατούρης.

ἀνακατωσούρα ἡ, κοιν. ἀνακατουσούρα βόρ. ιδιῶμ. ἀνακατ'σούρα Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀνεκατωσούρα Ἄνδρ. Κάρπ. Α.Κρήτ. (Σητ. κ.ἄ.) Μύκ. Νάξ. Νίσυρ. Χίος κ.ἄ. ἀνικατουσούρα Ἰμβρ. Λήμν. Σάμ. κ. ἄ. ἀνακατούρα Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἄνακατωσούρα ἐνιαχ. ἄνεκατωσούρα Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνακάτωσι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούρα.

1) Στομαχικὴ διατάραξις, τάσις πρὸς ἐμετόν, ναυτία Ἄνδρ. Α.Κρήτ. (Σητ. κ.ἄ.) Νίσυρ. Πελοπν. (Κορινθ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. — Λεξ. Βλαστ. 192 καὶ 398: Καταλαβαίνω μὴν ἀνεκατωσούρα Νίσυρ. Μοῦ ῥθαν ἀνακατουῖρις, θὰ ξιράσου Αἰτωλ. Δὲ γατέω εἶδα ῥφαγα κ' ἔχω μεγάλη ἀνεκατωσούρα Σητ. Ἀνεκατωσούρα ῥγροικῶ καὶ φοβοῦμαι πῶς θὰ ξερᾶσω αὐτόθ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀνακάτεψι **A2**. 2) Ἀνάμειξις, σύγχυσις προσώπων καὶ

πραγμάτων κοιν.: Ἐγινε ἔς τὸ σπῖτι μὲ μεγάλη ἀνακατωσούρα. Τὸ ταξίδι μᾶς ἔφερε σὲ ἀνακατωσούρα ποῦ δὲ λέγεται! κοιν. || Ποίημ.

Καὶ τόσο ποῦ μοῦ ἤρθε μὲ σκοτούρα ἔς ἐκείνη τὴν ἀτέλειωτη ἀνακατωσούρα

ΔΚόκκος ἐν Ἄνθολ. Ἡ Ἀποστολίδ. 158. 3) Ταραχή, φιλονικία, ἔρις κοιν.: Ἀπάνω ἔς τὸ μεθύσι ἔγινε ἀνακατωσούρα. Ὡς τῶρα εἴχαμε πολλὰς ἀνακατωσούρας κοιν. Γλέπ' τί ἄνεκατωσούρα γέν' κε! Σαρεκκλ. Συνών. ἀνάβρασι **2**, ἀναδεμός.

Πβ. ἀνακάτεμα, ἀνακάτωμα.

ἀνακατωσούρης ἐπίθ. σύνηθ. ἀνεκατωσούρης Χίος κ. ἄ. Θηλ. ἀνακατωσούρα σύνηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνακάτωσι, παρ' ὃ καὶ ἀνεκάτωσι, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούρης.

Ὁ προκαλῶν ἔριδας καὶ σκάνδαλα, φίλερις, ραδιουργὸς, σκανδαλοποιός: Ἀνθρωπος ἀνακατωσούρης. Ἡ δεῖνα εἶναι μὴν ἀνακατωσούρα πρώτης. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀνακατούρης.

ἀνακατωσύνη ἡ, Θράκ. (Σηλυβρ.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀνάκατος.

Σύμφυρσις, ἀνάμειξις πραγμάτων. Πβ. ἀνακάτεμα.

ἀνακατωτὰ ἐπίρρ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀνακατωτός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἀναμίξ, φύρδην μίγδην: Φρ. ἔερε τὸ μάθημά του ἀπέξω κι ἀνακατωτὰ (δηλ. χωρὶς νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν σειρὰν τοῦ κειμένου, ἐπομένως πολὺ καλὰ). Τὰ ξέρω ἀπέξω κι ἀνακατωτὰ (ἐπὶ τελείας γνώσεως ὑποθέσεως ἢ πράγματος). Συνών. ἀνάκατα, ἀνακάταλλα.

ἀνακατωτήρι τό, Λεξ. Βλαστ. 284 ἀνικατουτούρ' Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακατῶνω. Ὁ τύπ. ἀνικατουτούρ' ἐκ τοῦ ἁμαρτ. ἀνεκατωτούρι.

1) Ὁργανον μαγειρικόν, μὲ τὸ ὅποιον ἀναδεύουν, ἀνακατώνουν τι Λεξ. Βλαστ. 2) Μετων. ὁ διεγείρων σκάνδαλα, διαβολεύς, ραδιουργὸς Ἰμβρ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀνακατωτούρης.

ἀνακατωτής ἐπίθ. Λεξ. Μπριγκ. Θηλ. ἀνακατώτρα Α.Κρήτ. ἀνεκατώτρα Α.Κρήτ. ἀνακατώστρα Ζάκ. ἄνακατώστρα Μέγαρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακατῶνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Γερμ.

Ραδιουργὸς, ταραχοποιὸς ἐνθ' ἀν.: Νὰ χαθῇς ἄνακατώστρα! Μέγαρ. Εἶναι αὐτὴ μὲ -ν ἀνεκατώστρα! Α.Κρήτ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀνακατούρης.

ἀνακατωτός ἐπίθ. σύνηθ. ἀνακατουτός βόρ. ιδιῶμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακατῶνω.

Αὐτὸς ποῦ δὲν εἶναι ἀμιγής, ὁ μεικτός: Ἀνακατωτὸ ψωμί (τὸ παρεσκευασμένον ἐκ σίτου καὶ ἄλλου δημητριακοῦ καρποῦ, οἷον ἀραβοσίτου, κριθῆς κτλ.) πολλαχ. Συνών. ἀνακατάλογος, ἀνακατεμένος (ιδ. ἀνακατεύω **A5**), ἀνακατερός, ἀνακατευτός **1**, ἀνάκατος **2**, ἀνακατεμένος (ιδ. ἀνακατῶνω **A4**).

ἀνακάτωτος ἐπίθ. Ἡπ. Μακεδ. (Θεσσαλον.) Σῦρ. Χίος κ. ἄ. — Λεξ. Γαζ. (λ. ἀκέραστος, ἀκρατος, ἀσύγχυτος) Ἡπίτ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. ἀνακάτουτους Μακεδ. ἀνακάτωτος Πελοπν. (Οἶν.) ἀνεκάτωτος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀνακατωτός τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. α-στερητ. **2 α**.

